1852 (1852) Z.W.15
REFERAT HISTORYCZNY

Krestjonarjusz byłego żołnierza do Rosji

Kstrz. Zgraja Kazimierz ur 1923 uczeń kawaler wywieziony do ZSSR. Wywieziony zostałem wraz z rodziną: rodzice i dwie siostry.

W nocy z 9tego na 10tego lutego 1940 roku, przybyli funkcjonarjusze N.K.W.D. do domu, przeprowadzili w mieszkaniu rewizję, przyczym domownikom kazali leżeć na podłodze twarzą z rękoma wdłuż. Zmuszano do przyznania się gdzie jest ukryta broń i amunicja polskich partyzantów.

Poczym kazano zabrać niektóre rzeczy, i na piechotę pędzono nas do stacji gdzie załadowano nas do towarowych wagonów piętnasto tonowych po 60 do 70 osób razem kobiety dzieci mężczyzni zamknięto i nie wypuszczono do końca podróży która trwała przeszło miesiąc, za wyjątkiem kilku razy po wodę. Jeść nam nie dano przez cały czas żyliśmy tym co wzięliśmy przy zabieraniu. Wystarczyło to na kilka dni poczym mieliśmy głodówkę wynikiem czego była dość duża śmiertelność. Przy wyładowywaniu wyniesiono kilkanaście osób trupów po drodze wyrzucić nie dano.

Ostatnią stacją na której nas wyładowano był Kotłas z tąd na sanie zabrano kobiety i dzieci mężczyzni zaś piechoto. Marsz trwał dwa tygodnie przez lasy w ogromnym śniegu przy mrozie do 40°C przez drogę bardzo dużo dzieci zmarzło. Na miejscu wsadzono nas do baraków. barak w którym ja byłem 6 m na 12 m mieściło się 68 osób spaliśmy na podłodze i na pryczach które były na dwa piętra do sufitu. Do pracy pędzono nas do lasu, norma tu była 6 m³ wyrobienia drzewa okorowania i złożenia na stos.

Do wybuchu wojny pracowaliśmy osiem godzin po wybuchu 12 godzin. Za wyrobienie jednej normy płacono od 4 do 6 rubli. Ubranie mieliśmy to w którym nas zabrano co było wynikiem dużą ilością wypadków odmrożeń różnych części ciała. Chleb i zupa co było naszym wyłącznym pożywieniem przez przeciąg naszego pobytu. Chleb był czarny z nieczystościami i różnymi domieszkami. zupa taka sama z niezmielonego owsa i czystej wody. Zarabialiśmy po 2-3 ruble a pożywienie zaś ażeby nie być głodnym wynosiło 7 rubli. Mydło i produkty pierwszej potrzeby kupić można było tylko raz w miesiącu i to w minimalnej ilości. Sprzedaż chleba i zupy dozwolona była tylko osobom pracującym. A dzieci i ci co nie byli w stanie pracować musieli żyć z tego co dostał pracujący.

Pomoc lekarska była taka że zmierzono temperaturę dano aspiryny która była stosowana na wszystkie dolegliwości, lub bolące miejsce smarowano jodyną. Co miesiąc było zebranie na którym były mowy o zwiększeniu wydajności pracy o normach stachanowcach o zdobyczach produkcji o tym żebyśmy nie myśleli o powrocie gdyż jesteśmy przywiezieni na stałe i nasza ojczyzną jest Z.S.S.R. i wiele tym podobnych rzeczy.

W miejscu gdzie byłam zesłańcy byli polacy głównie osadnicy z rodzinami.

Ja na dzień miesiąc przed amnestią byłam zaaresztowany i zabrany do szpitala na t.zw. przymusowe prace za nieche prowadzenia dezorganizacji prac w śród Polaków.

Tu pracowałam w porcie przy wyładowywaniu statków za pracę wynagrodzeń żadnych nie otrzymywałam poza wyżywieniem

Zwolniony zostałam dnia 4 października 1941. Zwalniając wypłacono mi 76 rubli z czym pojechałam na południe rosji do Kazachstanu i Uzbekistanu dowiadując się o tym iż tutaj tworzy się nasza armia. W drodze do wojska w Kirowie zorganizowano został ~~zorganizowana~~ grupa która pod dowództwem Kpt. Grudy która dojechała do miejsca gdzie nasza armia organizowała oddziały. Niestety jednak ku zdziwieniu musieliśmy się rozproszyć ponieważ grupa licząca 2 tys ludzi nie mogła się zaopatrzyć na stacjach w żywność. Co najważniejsze że właśnie tam było rzeczą najbardziej trudną o żywność.

Ja znalazłem się na jakiejś stacji o 40 km od m. Frunze zajechałem tutaj nie wiedząc o tym byłem już chory. Stąd z pomocą kolegów dostałem się na kolchoz Frunzowik Tutaj zachorowałem bardziej przeleżałem przeszło 2 miesiące była to epidemja tyfusu plamistego. Tam właśnie w kolchozie z 1500 polaków pozostało przy życiu 700. Po chorobie wstąpiłem do wojska 26 marca 1942. Muszę zaznaczyć że postawą epidemji duru i głodu byli moi rodzice którzy nie żyją

stsz. Zgraja Kazimierz